

Ոչ ոք

Դաշնակ մըն է հոգիս լեցուն
Նվագներով շատոնց լռած`
Որ մատիդ ծայրը դիպչելուն
Կը սարսըռա, կերգե հանկարծ:
Երգեր մոռցուկ, երգերս իմ հին,
Խոր քուններնին թողածի պես,
Որ շրփելով գոց աչվընին
Կանցնին կարգով ահա դեմես:
Նախ երգերը օրորոցիս
Որոնցմով մայրս գիս մեծցուց.
Ու խոլ երգերն իմ փողոցիս
Ձոր տակավին գիտեմ բերնուց:
Վերջը, սիրո երգերը որ
Կես մը իրավ, կես մը կատակ,
Նետեցի չորս դին ամեն օր,
Ծաղկանց նըման ոտքերու տակ:
Վերջը, վեերջը բոլոր գվարթ
Այդ երգերուն, - դադարը մեծ,
Լըռութիւնը, զոր մինչև ցարդ
Քենե գատ ո՛չ ոք չէ վըրդովեր:

Գրիգոր Զոհրապ